

Bogdán László

A dáridó

Hosszas kórházi, majd szanatóriumi kezelés után került vissza másodszor is a céghez, az operatív osztályra, Păun ezredes hírhedt csapatába, és egy ideig újra Geluval, a közben őmaggyá előlépő egykori társával dolgozhatott együtt, aki a szívós és beosztottjaiért s nem utolsó sorban persze a saját „jó híréért” oroszlánként küzdő ezredes közbenjárására szintén megúszta a börtönt; a szép Nóra halálát „sajátos baleset”-nek minősítették, és a feljelentést tevő Falstaff fivéreket (egyik jobb, a másik bal lábára maradt egész életére sánta! hűségesen őrizve a Gelu pisztolygolyóinak nyomait!) „köztörvényes bűnözőként” állították bíróság elé, és hamarosan nyomtalanul tűntek el a román börtönrendszer, még a beavatottak számára is áttekinthetetlen katakombáiban; évekre kitűntek a képből; időnként mégis különféle titkos üzenetek jöttek tőlük; névtelen levelekben biztosították az alávaló Gelut és azt a galád és kretén beosztottját, engem – aki akkor már főhadnagy voltam és karrierem Păun ezredes jóindulatának köszönhetően meredeken ívelt fölfelé, várható volt, hogy ha valamivel netalántán véletlenül „kitüntetem” magam, soronkívül kapitánnyá léptetnek elő! –, hogy bosszújuk (nyugodjunk csak bele vagy rettegjünk estétől reggelig, ez is, az is csak a mi bajunk!) nem fog késlekedni s előbb utóbb elér majd bennünket; előbb-utóbb a szemünkbe néznek majd (ne féljünk, vagy ha igen úgys mindegy!) mielőtt kitaposnák azt a rohadt belünket, és pusztá kézzel kitépnék mellkasunkból sátáni szívünket, mert minek éljenek ilyen latrok, pokolfajzatok, mint mink, miért rondítsák el a jóisten legszebb, százsorszent hazájának tiszta levegőjét bűzös leheletükkel... És más ilyesmik... Látnivaló volt, hogy a Falstaffok teljesen olyanok, mint a Bourbonok, nem tanulnak, de nem is felejtene, és az is látnivaló volt, hogy mégiscsak élnek – megvannak! – valamelyik távoli börtönzigeten, bosszújuk élteti őket elsősorban, de nem volt időnk és érkezésünk megkeresésükkel foglalkozni (hol volt akkor még a számítógépes nyilvántartás? aktakukacok voltak és aktalabirintusok), noha Gelu tervezte, hogy mégiscsak elő kellene keríteni őket, még a végén valamelyik elietett amnesztia következményeként kiszabadulnak, megkeresnek, ránk is találnak, és tényleg fejbe vernek egy sötét utcasarkon, amelyből épülő és tülekvésnek szépülő Bukarestünkben már akkor is volt éppen elég, de Păun ezredes, amikor megmutattuk neki is az egyre kacifántosabb és kimondottan bő képzelőerőről árulkodó átkozódó és fenyegető Falstaff-leveleket, csak gúnyosan vigyorgott, „ezektől félték? – kérdezte –, van pisztolyotok, vagy nincsen? csak furdózó nőkre tudok lövöldözni vele s a levegőbe puffogatni? ha még néhány ilyen alvilági bandita is meg tudhat félemlíteni benneteket, nem is érdemlitek meg tökfek, hogy a román kommunista párt öklének is nevezett belügyi szerveknél tevékenykedjete...” S újabb és újabb feladatokkal bízott meg bennünket, amelyek az elnyúló gyógykezelésem idejének unalmas tespedtsége után kimondottan jól is jöttek, kissé fel is ráztak, új erővel töltöttek el a nép ellenségei elleni kíméletlen irtóhadjárataink, amelyeket Păun ezredes keresztes vitézként vezetett, s amelynek újabb lendületet adott az ellenség hihetetlen méretű elszaporodása, az osztályellenségek annyian voltak, mint mezőn a fű, égen a csillag; töménytelen mennyiségben zúdultak a védtelen társadalomra, mint nyáron, húsrá, élőlényre a legyek...

Szanatóriumi kezeléseim egyebekben főként hidegfürdőkkel és állandó testedzésekből állott, tornából, futógyakorlatokból, s a neves orvostisztek személyes felügyelete mellett tornázhattam, emelhettem a súlyzókat, lóghattam fejfelé a kötélben, talán, hogy szédüljön már el a fejemben lakó démon, és rohangálhattam előre és hátra a katonakórház hatalmas parkjában, amíg össze nem rogytam a fáradtságtól, s vörös karikák nem kezdtek el ugrálni sajgó szemem előtt, és a veríték át nem ütött a trikómon. Hiába magyaráztam elkeseredetten, hogy a fáradtság előidézte vörös körök a legvesélyesebbek, mert nagyon hamar a Maja arcán szivárgó vércsíkká alakulhatnak át, meg is nőhetnek, végérvényesen elsodorhatnak, hogy Drakula sötét, bíbor és pillátlan szemévé változva át örökre foglalul ejthessenek; de ők csak röhögtek rajtam, újabb és újabb hidegfürdőket ajánlottak, míg tudógyulladást nem kaptam, akkor meg nyomták belém a drága penicillineket, nehogy megkrepáljak, hiszen mégiscsak az állambiztonság szépreményű fiatal tisztje voltam, s elvesztésem felmérhetetlen károkat okozhatott volna az új világot építő szocialista társadalmunknak.

Păun ezredesnek sem tetszett ez az egész cirkusz, s a közbenjárására (hosszadalmas és meddőnek tűnő viták után) végre gyógyultnak nyilvánítottak, bár őszintén meg kell vallanom, korántsem volt minden magas rangú orvostiszt ezen a véleményen, egyesek további gyógyszeres kezelésemet is fontosnak tartották volna, súlyos depresszióm és egyre nyilvánvalóbb skizofréniám miatt; más, szintén magas rangú orvostisztek viszont – láttam az arcukon – nem is értették ezeket a speciális kifejezéseket – depresszió! skizofréniá –, s ezért azután ők nem is tartották fontosnak, hogy szakavatott, tanult lélekgyógyászok is megvizsgáljanak, s mivel akkoriban a pszichológiát még kifejezetten burzsoá áltudománynak tartották – az új ember erős, szép és bátor, és soha nem kételkedik önmagában, nincsen is lelke etc. –, erre akkor még nem is került sor; Păun állítólag azt mondta a kórház orvosezredes igazgatójának, a kiváló sebésznek, hogy egyszerűen nem hagyja, hogy holmi burzsoá lélekkufár-kurvák vizsgálódjanak az ő beosztottja agyában, ha arról képzelgek, hogy Drakula vagyok, s végrehajtom a feladatokat, még mindég jobb, mintha nem képzelegnék senkiről és semmiről, viszont gyáván megfutamodnék, amikor a burzsoázia ügynökeit, kémeiket, kulákokat az örökösen áskálódó istenverte intellektueleket, komor korunk legfőbb ellenségeit kell leleplezni, és amíg én el tudom végezni a feladataimat, amelyekkel a párt és ő maga megbíz, addig akár arról is képzeleghetek, elvtársi kedvemben, hogy én vagyok az új Antikrisztus, őt ez sem zavarja túlságosan, azt viszont, hogy különféle, a kitelepítéseket és letartóztatásokat protekcióval és némi vakszerencsével megúszó úgynevezett lélekgyógyászok turkáljanak az agyamban, nem tartja célravezetőnek, nem is engedélyezi!... Itt már nem lehetett több vitáról szó, hosszú, majdnem húsz hónapos kezelés után hagyva el a kórházat, visszatérhettem darab időre elhagyott életembe. Drakula – aki a szanatóriumi szobámba is természetesen többször meglátogatott, teleholdas éjszakákon, amikor a szél úgy sírt a park szomorú fái között, mint egy részeg kintornás felesége temetésén – visszatérő sátáni hahotájával már-már tényleg az örületbe kergetett, s akkor kezdett el beszélni is hozzám!...

Hogy ez új fejlemény lenne, a doktornő szerint?! Nem mondtam volna, hogy addig is többször megszólalt, stentori röhejét félbeszakítva és szúrósan nézve rám, de hogy miről beszélt, soha nem tudhattam meg, mert valami teljességgel idegen, számomra felfoghatatlan nyelven szónokolt, és arckifejezéséből sem következtethettem arra, hogy mit is akar mondani, hiszen arca mozdulatlan volt, mint egy szfinxé, és fekete szemét merően szegezte rám, úgy éreztem magam, mint egy gombostűre tűzött pillangó, amelyik még ideig-óráig mozog ugyan, szárnyait is képes még öncsaló módon emelgetni, és átmenetileg ez hiú, badar reményekkel töltheti el, de hamarosan gyengülni kezd és megéri, hogy vége, aztán megéri a fájdalmat is, amit a potrohát átszűrő tű okoz, hogy végül tudatának utolsó tudatos észleletei szerint komoran döbbenhessen rá arra, hogy hiába minden, hiába erőlködik többé, úgysem képes megmozdulni: fogoly...

A legteljesebb keserűségben teltek tehát a napjaim és éjszakai jelenéseimről hiába próbáltam beszámolni, az orvos ezredesek,

alezredesek, őrnagyok és kapitányok nyíltan röhögtek rajtam és alattókat írtak fel, amelyekről tompán, bódultan ébredtem és egész nap úgy kóvályogtam, mint egy alvajáró. Csupán Fanel őrmester hitt nekem, a katonakórház főszakácsa, s miután elmeséltem neki – remegve az idegességtől –, hogy hogyan jelenik meg Drakula ocsmány fekete madár képében a park szélben sikoltozó fái között, vagy hogyan ólálkodik farkas formáját öltve a szökőkút körül és időnként idegesen a holdra vicsorítva hogyan kezd vonítani, örületbe kergetve a kórház körül settenkedő kóborkutyákat, résztvevően pislogott rám, és két fokhagymakoszorúval is megajándékozott, ezeket a magas drabális, százhusz kilós, kelt tészta képű, kancsal szakács saját kezűleg rakta fel az ágyam fölé, vele szerencsém volt, hitt nekem, mert olyán falujában ugyancsak hallott harangozni a szép leányzókat kísértő mohó és vérszomjas vámpirokról, akik eljártak a lányos házakhoz, hogy elcsábítva a kikapós leányzókat, torkon haraphassák és vámpírrá tehessék őket, ezért azután saját kezűleg vert be egy hatalmas kampós szeget az ágyam fölé a falba, és erre akasztotta a két fokhagymakoszorút, a kettőn összesen hatvanhat fokhagyma virított; ez bűvös szám, mondogatta, s ugyancsak megrémísztheti a kurva, tisztátalan prikulicsokat!! A keresztmet sajnos nem akaszthattam ki, noha állandóan magammal hordtam, soha nem váltam meg tőle, pedig az akkori időkben ez komoly veszélyekkel is járhatott volna, hiszen engem, mint állambiztonsági tisztet, a kereszt pusztá léte is végveszélybe sodorhatott volna, azonnal az árulás tagadhatatlan

bizonyítékát láthatták volna benne vádlóim, ama árulás tagadhatatlan tárgyi

bizonyítékát, amelyik egyértelműen bizonyíthatja, hogy a vér nem válik vízzé, hogy kiüttöt rajtam vasgárdista atyám természete és a klerikális reakció hálójába kerültem. A keresztet tehát hol az ingem alá rejtve hordtam, hol az ágy alatt, vagy jobb esetben a párnám alatt rejtegettem, a fokhagymakoszorúkat viszont az orvostisztek is látták, össze is vigyorogtak a hátam mögött, és a tükörből jól láttam, hogy kezükkel félreérthetetlen jeleket tesznek, világos célzásokat elmeállapotomról, s tenyerük melán húzva el homlokuk előtt, mutatták, hogy vége! menthetetlen vagyok! most már bizonyosan be fogok golyózni! a fokhagymakoszorúkat viszont ennek ellenére mégsem vetették le; az igazgató orvosezredesnek ugyanis az volt a véleménye: ha használni nem is használ, ártani semmiképpen sem árt, s amikor töredelmesen vallottam be nekem négy szem közt, egy kiadós, gyónással is fölerő beszélgetés során, hogy démonom, a sötétség fejedelme az ő irányítása alatt álló kórházban sem hagy békén, hol magas, fekete köpenyes behemótként röhög az ágyam fejenél, vagy a szobám sarkában – láthatólag nem is igen törődve a fokhagymakoszorúkkal „és a kereszttel!” – mondta ő, nem, nem megrovóan, csak sokat sejtetően, s onnan jöttem rá, hogy valóban mindent tud! – hol pedig madárként, otromba, hatalmas, torz, fekete madárként kóvályog a szélrázta, süvöltöző lombok között a parkban; vannak viszont teliholdas éjszakák, amikor a környék kutyáit örületbe kergetve farkas képében surran ide-oda a szökőkút körül és kékes-lilás-fekete szőre szinte világít a szűrt ezüst holdfényben, s félelmetesen csillannak meg fehér fogai, amikor a telehold bohócképére vicsorítva, hosszadalmasan és fájdalmasan kezd orgonálni, hogy a kutyák behúzott farokkal húzódnak vackukra és reszkethessenek, míg csak el nem halkul a szörnyű üvöltés... Amikor viszont emberi alakot öltve, a fal mellett szobozva röhög rajtam, beszél is hozzám a hahoták kényszerzsuneteiben, de szavait nem értem, idegen nyelven hablatyol; madárként viszont felrebbenve a fák közül sokáig kóvályog a part felett, mintha vadászna, s mindég hirtelen tűnik el, mintha csak a holdfénybe szívódna fel; farkasként pedig legviszhangosabb és legkeserűbb áriája közepén tűnik el, átmenet nélkül, úgy, hogy üvöltésének törmelékei még a levegőben kerengenek, s a kutyák – és azt is jól látom ablakomból –, nyugtalanul ide-oda tekintgetve, behúzott farokkal nyúszítva és a földet kaparva, stentori hangjától és általuk csalhatatlanul érzékelt jelenlététől félőrülten még sokáig vonítanak; az irigy és telhetetlen hold pedig szegényében, kétségtelen vereségét beismerve felhők mögé rejtőzik, a félelem martalékául dobva darab időre a sötétségbe vesző tájat...

Így beszéltem, az ezredes komoran hallgatott, nem tett egyetlen megjegyzést sem, ha a vakbelemre vagy a sérvemre panaszkodom máris irányított volna a múltóbe, így viszont tehetetlen volt, zavarában még a kereszt birtoklását sem hánytva a szememre, láthatólag arról is azt gondolta a maga pragmatikus módján, hogy ha nem is használ, ártani mindenesetre nem árt, újabb súlyozásokat és újabb és újabb hideg vizes fürdőket, újabb testedzéseket írt elő, és elbocsátott a szobájából, csak az ügyemet továbbra is nagy szíven viselő Fanel – a főszakács – próbált megmenteni, s mivel látta, hogy sűrű hálószővésű depresszió menthetetlenül bekerít, a szomorúság és a rémület pedig foglyul ejt, és lelki felépülésem dolgában nem tartotta elég erősnek magát, főképpen testi táplálásomra helyezte a hangsúlyt, s ez az őrijtő és egyre több időmet fölemészítő futások, súlyozások, testedzések után jól is jött, hiszen étvágytalanságom elmúlt, s mint éhes farkas faltam fel a húsokat, amelyeket a behemót szakács a szobámba hordott, s kentem pirított kenyereimre a velőscsontból gondosan kiverett és kikapart mézsárga velőt is, a pirított kenyereket fehér kendőbe göngyölve lopta fel a szobámba Fanel; ült az ágyamon, vigyorgott – elől hiányzott egy metszőfoga, ettől kissé kópés lett a vigyora, s a huzatban meghíttlen duruzsoltak fejem fölött a koszorú fokhagymái és én ettem, ettem, ettem, miközben ő szórakoztatásomra elmesélte, hogy fogát egy kocsmai verekedésen széklábbal verte ki egy riválisa, ő viszont eltörte a kezét, hogy többet ne emelhesse fel rá a széklábat. Miután bezabáltam, s Fanel is magamra hagyott, visszament a konyhába, ledőltem aludni és hallgattam a fejem fölött duruzsoló-suttogó fokhagymakoszorú énekét, el-elszenderedtem, s az egymáshoz súrlódó fokhagymák felejthetetlen duruzsolása röpitett vissza nagymama házába, úgy képzeltem, még mindig a kút mellett heverek a földön, és bámulom az égen úszkáló, állatokat, varakat, csipkés női főkötőket formázó bárányfelhőket, amint megállíthatatlanul vonulnak és a falon, az ajtó fölött zörögnek, egymáshoz érve surrogó hangokat hallatnak a koszorúk fehér, kisebb almákra is emlékeztető elszánt fokhagymái... Sokszor szinte vártam, hogy nagymama is megjelenik az ajtóban és résztvevően nézve rám, apró, fekete gombszeme sarkában szinte észrevétlenül morzsolva el egy árulkodó könnycseppet, megkérdi „mit kívánsz ebédre Nicolae?” és én továbbra is az égen vonuló, a verhetetlen spanyol armada büszke zászlóshajóira emlékeztető bárányfelhők harcias alakzatait figyelve kérhetem, hogy csináljon a kedvemért mondjuk fánkot vagy palacsintát... „Te nem álmodzsz, nagymama?” – kérdem tőle, s amikor feléje fordulok, csak a kórházi szoba fehér falát látom (amely előtt megáll időnként a sötétség fejedelme és fekete, vörös belésű köpenyegét összehúzza magán, hátrahajtott fejjel teli torokból röhög rajtam), s az ablakkeretet, amelyben megvillan az égbolt egy részlete, s néha, ha szerencsém van, a telehold Sanyarú Vendel képe is, rádöbbenek, keserűen és kiábrándulva döbbenek rá, hogy nagymama már régen itthagyt engem (a házzal ki tudja mi van? fogalmam sincsen kik laknak most a szobákban, és kik gyűlnek ki a zsebkendőnyi udvarra, szemlélni a bárányfelhők azóta is tartó, leállíthatatlan vonulását?), s én sem vagyok már abban a faluban, amely az átélt rettentő élmények és képzelgések, kényszerképzetek dacára is hosszú esztendőket óta a béke mozdíthatatlan szigetként jelenik meg szodén sóvár emlékeimben, hanem itt gunnyasztok egy vigasztalan, sivár katonakórház vigasztalan fullasztóan sivár szobájában, s ha éppen nem kóvályog a park fái között egy otromba, torz fekete madár, és a szökőkút körül sem surran ide-oda egy kékeszürke, bundáját a hold fényében megmegrázó és fel-felvonító farkas vagy ha nem hahotázik teli torokkal szobám sarkában maga a homálygróf, a rettentő vámpirkirály, elgondolkozhatok azon is, hogy valóban mi lesz ebből? valóban mi lesz velem? hogyan végződik egyre baljósabb, balcsillagzatom dermesztő fényében fejlődő szörnyűséges történetem? – amelynek nem is annyira én vagyok a főszereplője, noha kétségtelen előbb-utóbb én fogok rámenni –, hanem a velem ki tudja milyen kényszerűségeket tervező Drakula!...

Fekszem az ágyamban, a surrogó, szomorú dalokba fogó fokhagymák nevetését-neszezését figyelve, s időnként, hogy ne féljek, megmarkolom a fekete fakeresztet is, igyekszem ilyenkor hangosan imádkozni, hátha az imádság megzavarja a leselkedő vámpírt, de gyakorlatlan lévén bele-felezavarodok az imák szövegébe, elfelejtem a következő mondatot, tehetetlenül hallgatok el, és

mélységesen szégyellem magam... Amikor minderről, félig sírva, kétségbeesetten gyónok, Fanel önkéntelenül is felröhög és a vállamra csap: „de hát elég ha csak az ABC betűit sorolja főhadnagy elvtárs!”, jelenti ki titokzatosan mesélve el, hogy a falujában zsidók is éltek, mielőtt el nem üldözték őket, s az egyik kereskedő regélte el nekik, gyerekeknek, a félhomályos boltban, a fahéj és szegfűszeg fullasztó illatában, medvecukorral is mindég megkínálva őket, egy szegény tanulatlan vándorkereskedő tanulságos történetét. Egyszer ez a kufár magára maradván a sivatagban, imádkozni szeretett volna az Úristenhez, hogy segítsen rajta az ő nagy bajában – nem alaptalanul azt is hitte ugyanis, hogy eltévedt, letévedt a helyes útról, s most csak kóvályog tehetetlenül (amíg ereje el nem hagyja és vize el nem fogy) a homokdűnék között, egyik olyan mint a másik, az is lehet körbe megy!, káromolva a metsző üveghez hasonlító, ráboruló eget –, de mivel nem tudta kívülről az imádság szövegét, nemcsak tanulatlan volt, hanem lusta és figyelmetlen is, hosszas tévovázás után, az éjszaka árnyait figyelve a sivatagban, s a nap melegét még egy ideig visszasugárzó homokban kuporogva hirtelen egy isteni sugallat hatására (az is lehet, tényleg maga az Úr sajnálta meg nagy bajában, s gyűjtött hirtelen világosságot fogyatékos elméjében) mondogatni kezdte, gyakorlatlan szájjal formálva a szavakat az ABC betűit, nem alaptalanul tételezve fel, hogy az Úristen, aki minden teremtményére figyel, mindent számontart és minden fűszálról, madárról, halról, felhőről és emberről tudomása van, úgyis meghallja őt, s ha kellő áhítattal és alázattal mondogatja majd az ABC egymást követő betűit, s nem ijeszti meg a fuldokló A vagy a hurkot formáló J vagy S, az isteni értelem előbb utóbb nagyvonalúan imákká rakja össze azokat, nem lesz semmi hiba, sőt, ha úgy ítéli meg a Mindenható, hogy az ő tévelygő és bűnös lelke hosszas kóválygások és kicsapongások után immáron túlcsoordul a szeretettől, talán most utoljára még megkönyörül rajta, és kivezeti a sivatagból!...

„Így is történt!” – nevetett Fanel, és én tanácsát megfogadva az ABC betűit soroltam éjszakánként, míg a szívem meg nem tett hálával és szeretettel az Úr iránt, akit hatalmas, daróckabátba burkolózó, kék szemű öreg embernek képzeltem el; igen az elágazó ösvények elején várakozik a tehetetlenekre és a szerencsétlenekre, a megalázottakra és a megszorítottakra, hogy ha kábán és álmatagon, megrendülve feltűnnek, még idejében segíthessen rajtuk és álomba nem merültem megint, hogy álmaimban minden istenbe vetett hitem és megkönnyebbülő lelkem ellenére újra pokolbéli kísértetek hajkurásszanak, miközben gyerekként nagymama kertjében a salátásbokrok között botladozva menekülök a sátáni kacajban kitörő Drakula elől, vagy későbbben az árvaházat környező erdő hatalmas, évszázados fáinak árnyékában bujdosok, hogy rám ne akadjon időnap előtt a rémkirály!...

Így tértem vissza, elég labilis lelkiállapotban tehát (megverve bár képzelgésekkel és kényszerképzetekkel, de legyőzve még nem!) régi életembe, azaz nem egészen a régibe, mert ama patkánylukba, ahol régebben volt a szállásom, és ahol ugyancsak megjelent több esetben maga Drakula is, hogy kínozzon, és kiröhögjön, mielőtt végleg kinkastélyába, a képzeleten túlra ragadna magával, már nem engedett vissza az apaként gondomat viselő Páun ezredes, s egy bojárházban utaltatott ki nekem egy padlásszobát – több tisztársunk is lakott a hatalmas, több emeletes épületlabirintusban, a házigazdánkat nyilván valahová a Baraganba telepítette ki a lakosságról éjt nappá téve gondoskodó kommunista párt –, ahol pontosan úgy éreztem magam éjszakánként, amikor a kert fái sírtak a szélben, mint az árvaházban, vagy a kórházban, de ahol végre keresztemet is nyugodtan az ágyam fölé akaszthattam, a Fanel által rámbízott fokhagymakoszorúk alá, reménykedve, hogy a fokhagymák és a kereszt ereje talán megvéd; nyugodtan kitehettem a keresztet, ebben a barátságos, félhomályos szobácskában ugyanis nem fogadtam látogatókat – kit is fogadhattam volna és miért? –, s ha hazakerültem a fárasztó nap után, szívesen heveredtem le az ágyamra, s hallgathattam, hogy az összeaszott, töpörödött öregasszonyok homokmezőn távolodó fejére emlékeztető fokhagymák hogyan verődnek egymáshoz a huzatban vagy a nyitott ablakon beszökdöső szélben. Azt hiszem, mégiscsak boldogan verődtek egymáshoz, mint ahogy én is kezdtem egy kicsit biztonságban érezni magam, s miközben nem mindennapi dalokat varázsoltak elém, képzelgéseitemtől elgyötörten, félálomban mindég nagymama ösvényen közeledő alakját láttam, és időnként, amikor az ABC-t mondogatva és erősen az Úristenre gondolva, szívem megtelt hálával és szeretettel, a Mindenható örök kegyelme belém is átsugárzott, s időnként már az életemet is tervezgetni kezdtem, eljövök a Cégtől, gondoltam, megnősülök, gyermekeim körülöttem fognak kerengeni a játszótéren, és sütni fog a nap, átsüt feleségem szőke haján, mert szépek, szőkének, kék szeműnek képzeltem a feleségemet, s ha néha belezavarodtam az ABC-be, s elsírtam magam az Urat látva (aki ott állingál az elágazó ösvényeknek mindjárt az elején, és ám lám még az ilyen tévelygő, tisztátalan pokolbéli fajzatok által üldözött, bűnös lelkeknek is megbocsát, mint én!), megnyugtató, boldog álmokba menekültem; nagymama sütötte nekem ilyenkor a palacsintát a régi roskatag házikó konyhájában, vagy az a nő tárta ki felém szívféjdítőan fehér karjait, akinek akkor még a nevét sem tudtam, s akit Gelu akkor áprilisban behajított a vízbe, és akinek az arcán, a brutális harapásai okozta sebekből szívárgott a vér, de a kegyelem ritka álmaiban, szív alakú arcocskáján semmiféle seb nem látszott, egy hintásokban ültem, egyenruhában, és ő a maga körül mindent felperzselő szerelemről énekelve előttem vetkőzött a napfényben, felém repültek, mint a madarak, ruhadarabjai: szoknyája, blúza, inge, melltartója, s megcsodálhattam testének szokatlan szépségét, s nagyon sajnáltam, hogy amikor már meztelenül, kitért karokkal, ajkát kíváncsian nyalogatva, s sóváran bámulva rám, megindult felém, mindég felébredtek, mert az utcán zörögni kezdenek a tejeskocsik egymáshoz ütődő kondérai, s a láthatáron egy rózsaszínű, lassan mindenképpen bíborvörössé váló és Drakula szemére emlékeztető folt jelzi, hogy hamarosan felkel a nap...

Drakula hosszú hónapokra kitűnt a képből, békén hagyott, nem látogatott meg, ébren sem, álmaimban sem, képzelegni se képzelegtem róla, emléke se zargatott. Békés periódus volt ez, életem, tán legbékésebb periódusa, de így, utólag visszatekintve, az elkövetkező borzalmas események kilátójából tűnődve, amolyan vihar előtti csendnek felel meg mégis ez az időszak; semmi nem utal az idő méhében már érelődő, és hamarosan feltartóztathatatlanul bekövetkező borzalmakra, és én is gyanútlan vagyok, az Úristennek elalvás előtt megnyíló lélekkel mondogatott ABC betűi összekeverednek bennem, s elaltatják a gyanakvásomat... De aztán felgyorsulnak az események, eljő az ős, amelyik ezek között a legendákba illő látszott, balladás hegyek és mioritikus mezők között talán mégiscsak a legszebb évszak, és így kerülünk Páun ezredes nyílt parancsával, átmenetileg egy hegyvidéki falu volt bárói kastélyába, ahol N. tábornok, egyik legfőbb és legbasáskodóbb vezérünk szándékozott néhány boldog napot, többek között vadászatokkal is eltölteni, B. tábornok a renitens kényúr hadügyér egyenes meghívására; akkoriban a hadügy használatában állott a neves fővárosi műépítészek által restaurált vadász kastély, s mi a megszokott testőrei mellett a plusz biztosítás lehettünk, noha semmi szükség sem volt jelenlétünkre, eléggé biztonságban volt N. nélkülünk is, annál is inkább, mert a terjengő szóbeszéd szerint abban a kicsi székely faluban, azokban a zimankós őszi időkben (amikor állandóan esett az eső és élénken el lehetett képzelni, mi lesz, ha majd az Úristen megrázza szakállát és hullni kezd a hó!) az őslakók előtt több esetben is megjelent az ördög... N. viszont nem tartozott ijedősebb elvtársaink közé, ahogy odaérkezett, lelkes és kitartó vizsgálatokba kezdett, s össze is hozott marha keresztkérdéseivel, eszelős kihallgatásaival egy kisebb lázadást, amelyet csupán a szomszéd városkából átírányított hegyivadász század tudott vérbefojtani, minek következtében a férfilakosságot teherautókon szállították el távoli börtönökbe, miközben N., az őt állandóan gúnyoló B. generális társaságában várta az ördögöt, ami Páun ezredes zaftos véleménye szerint már önmagában is több dolgot jelzett egyszerre, azt is mutatta napnál is világosabban, hogy az osztályellenség nem alszik, ma még az ördögöt látják a renitens székelyek, ez az irredenta, horthysta banda, holnap már magát a tenger nélküli admirálist fogják várni, aki hagyományosan gyönyörű fehér pejlován érkezik meg majd Portugáliából, az amerikai imperialisták ejtőernyős zsoldosainak díszkíséretében, és végre felszabadítja őket az oláh uralom alól! De jelzi azt is – sóhajtott Páun –, hogy ördögöt kerestek ugyan főnökeink, de

osztályellenségeket fogtak, viszont mi lesz, ha tényleg tiszteletét teszi előttük maga a sátán is, fertelmes kénköszagot árasztva?!” Kiválasztásunkban Drakula is szerepet játszhatott! „Neked mégiscsak van némi tapasztalatod – vert hátba Páun –, tudod, hogy hogyan kell viselkedni a pokol szolgálival és kényuraival!” de Gelu keménysége és szakértelme is; akárhogyan is, de az operatív osztály büszkeségének számított, módszereiről és fáradhatatlanságáról legendák kerengtek. Végezetül közrejátszhatott az én magyar nyelvtudásom is, akkoriban már viszonylag jól beszéltem ezt a nyelvet, bár hangsúlyaim bármikor elárulhattak volna, viszont tanítóm, amikor erre hivatkoztam, a szemembe röhögött... Egy kicsi, tőpörödött máramarosszigeti órásmester tanítgatott, aki még az illegalitás keserű éveiben ismerkedett meg Páun ezredessel és bár különös kapcsolatukat a legteljesebb homály fődte, rebesgették, hogy Ármin, a volt órás nagyon sokszor segítette ki zúrós anyagi ügyeiből Páunt, aki ezt meghálálandó csinált belőle magyar nyelvtanárt a cégnél, és hozatta föl a távoli, Isten háta mögötti városkából, amelynek hírhedett börtönében ama parasztpárti politikus is raboskodott akkoriban, ha ugyan még életben volt, akinek kedvesét én gyilkoltam meg öntudatlan állapotomban, Drakula sugalmazására... Türelmetlenül meredtem az öregre, zavart a kacagása. „Dehát ez nem is akkora nagy baj – magyarázta Ármin apó kedélyesen –, a székeltek sem úgy beszélnek magyarul, ahogyan mások.” „Ez ő nem érti? – jött váratlanul indulatba a szintén jelenlévő Páun ezredes –, magyarok vagy nem magyarok azok a kurva székeltek?!?” „Magyarok, persze, de különösen beszélnek, összetéveszthetetlen nyílt E-vel például, ezért azután a többi magyarok közül, akiknek ez szintén azonnal feltűnik, sokan kinevetik, ki is gúnyolják őket, a magyar beszédnek is vannak változatai ezredes elvtárs, ne gondolja a domnu colonel, hogy mi románok is egyformán beszélünk, az erdélyiek is, az oltyánok is, a moldvaiak is másképpen beszélnek, az erdélyiek egy része példának okáért felismerhetően lágyítja a szavakat, még érthetőbben nyeznek ezek a derék emberek, gyakorolja ezt például Spiridon főhadnagy elvtárs is, akkor ha a gyanakvó székeltek rá is jönnek buzgalmukban, hogy mégsem teljesen az övék, nem magyar, azt hihetik legalább, hogy erdélyi. Ilyen egyszerű...”

Hát igen, doktornő ilyen egyszerű, ilyen egyszerű volt minden. „Hát neyzzél akkor Nicolae – vigyorgott sokatmondóan Páun ezredes, mint aki végre tisztába jött a világ titkai közül egynémellyel –, nekem mindegy, ha sipítózol, mint a csángók!”, mert erről is beszélt a feltűnően tájékozott öreg órásmester, s ravasz fekete szeme közben gúnyosan villant meg, mint egy szemafor: „akár özhetsz is – folytatta Páun, bizonyítva, hogy igenis mindenre odafigyelt, ami elhangzott –, mint a szegediek, ahonnet Horthy admirális is jött, egy tenger nélküli ország tengernagya, s fehér lován büszkén feszítve indult meg elfoglalni az országot, tőlünk, megszálló románoktól, akik, meg kell mondanom, meg is könnyítették a dolgát ebbéli igyekezetében, hiszen levertük a gyilkoló pesti kommunárok lázongását, és elüldöztük a szép Pestről Kun Bélát és bandáját!...”

Igen, ennyit tudott körülbelül Páun ezredes, s még ez is sokkal több volt annál, mint amit akkoriban én tudhattam, hát buzgón bólogtam, odafigyeltem az öreg órás tanítására, és elkezdtem nyögve nyezni, a szavakat kifacsarva, és hülyén lágyítva beszélni magyarul, de persze ezt akkor azonnal elfelejtettem, ahogy az első székellyel találkozhattam, amiután egy szörnyű viharos éjszakán mégiscsak megérkeztünk abba az isten háta mögötti volt vadászkastélyba, hiszen akkoriban ebben a balszillagzat alatt szenvedő faluban alaposan felgyorsultak az események, szinte kitört egy népfelkelés is, de nekünk minderről nem volt tudomásunk, mi csak annyit tudtunk érkezésünkkor, hogy néhány őshonos atyafinak megjelent az ördög, ezen Gelu nagyképpen röhögött is, engem viszont valami ismeretlen eredetű szorongás kerített hatalmába, s amikor a vaksötétben fölfele araszoltunk a hegyi úton, zuhogni kezdett az eső is, és bőrig áztunk, amíg nagy nehezen felhúztuk a ponyvát... Olyan iszonyatos felhőszakadás zúdult ránk, hogy szinte bögött körülöttünk a hatalmas rengeteg, s mivel én emlékeztem arra, hogy Drakula némely látogatását szintén efféle viharok előzték meg vagy kísérték, meg voltam győződve arról, hogy most is ő, vagy azt a kis falut különös előszeretettel meg-meglátogató ördög ólalkodik a környéken, s a vihar az üdvözléte számunkra, isten hozott a rémségek birodalmában! ha szabad cinikus lennem? Most így, utólag könnyen beszélek, de akkor a zabszem sem fért volna a... Hihetetlen iszonyatos szélvihar rázta a fákat, mozgatta a kocsit, tépte az átázott ponyvát, csepegett a nyakunkba az eső, nedvesen gőzölgünk mi is, mint az isten szabad ege alá kihajtott juhok, s lelkünk lassan feltartóztathatatlanul telt meg különféle rossz előérzetekkel és rémlátomásokkal; nemcsak az enyém, de meg kell jegyezmem, a doktornő által mindközönségesen csak szadista, félőrült vadállatnak tartott Gelu is, akinek keze észrevehetően remegett, s többször siklott a pisztolyára is, miközben a másikkal a kormányt markolta keményen, sőt biztonság okából pisztolytáskáját is jó előre kigombolta, hogyha baj van azonnal előrántassa a stukkert. A tájból nem láttunk szinte semmit, a fák is az eső mozgó sűrű függőnye mögé vesztek, csak a szélben síró-süvöltöző ágaik baljós neszezése hallatszott, s az eső tompa moraja amint hullt, ömlött, szakadt, mintha dézsából öntenék, azt is hittük, mostmár nem áll el soha, s a víz, az égi áldás, lassan elönti az egész világot, először a székely hegyeket, azután a mezőséget és Erdélyt, majd a szorosokon át ömlik be Munténiába; s víz alá kerülnek a falvak és a városok... Koromsötét volt – mint a bika szarvában, ahogy errefele épületesen, nem kevés költői hajlamról téve tagadhatatlan tanúbizonyosságot mondják, s az egész útnak volt valami tagadhatatlanul középkorias, kísérteties hangulata; „ha itt és most nem jelentkezik a te Drakulád, tőkőském –, vigyorgott kényszeredetten Gelu – akkor nem tudom, mikor fog egyáltalán értünk jönni, hogy elragadjon veres birodalmába és a kastélyába vonszoljon magával, szemrevaló csípd meg fogd meg fehémépek közé, akik nyilván mindannyian vámpírok, de akkorra ez már minket egyáltalán nem fog zavarni, hiszen mi is, a harapások folytán, amiket elszenvedünk majd, szintén vámpírokká válunk!...”

Igy beszélt Gelu, s zavartan kacarászott, de szavai és váratlan szolidaritása mégis jól estek, hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem, hiszen egyértelműen magát is beleértette az egész rémségbe, ami sejtéseink szerint ránk leselkedik, és kettőnkéről beszélt, mint kényszervámpírokról, nem csak rólam, ami azt is jelentette, hogy végre kezd hinni nekem, és bátran osztozik sorsomban, föl sem kerül benne, hogy ha Drakula tényleg kevélen jelentkezik, és ezen az átokverte viharos éjszakán mégiscsak tiszteletét teszi, s összefont karral áll meg a zuhogó esőben, előttünk az úton, mint ázott szárnyú nagy fekete madár, akkor elsősorban emberi számítás szerint értem jön, csak és egyedül értem, engem akar végre már elragadni, beteljesítve végzetem, s ő esetleg, ha szerencséje is van, meg is úszhatja a kényszerű kalandot, kilökhethet engem a kocsiból, prédájául a homálygrófnak, s beletaposva a gázba, el is hajthat, sorsomra hagyva engem, erről álmodoztam és képzelegtem mindég, íme az álom testet öltött! Nem, Gelunak eszébe sem jutott ilyesmi, föl sem merült benne, hogy feláldozásom árán valószínűleg meg is menekülhetne, nem, ő osztozni akart a sorsomban. Gelu kétségtelenül kótyagos volt egy kicsit, doktornő, szadista is kétségtelen, örömét lelta az osztályellenség kínzásában, de ennek ellenére, bármilyen hülyén is hangzik ez, nem volt született rossz ember, nem volt például önző, mindenét, mindég képes volt megosztani másokkal. És számító sem volt. Barátjának tartott, mellettem állott a bajban, s az, hogy mindezt derűsen ki is mondta – bár bizonyos baljós árnyalat azért kiérződött a hangjából –, ismételt tagadhatatlanul jólesett, hiszen akkoriban már nagyon egyedül éreztem magam, sokszor kínomban, ahogy már ezek alatt a fura gónások alatt bátorkodtam megemlíteni, az arcomról téptem volna a bőrt, üvöltve mint a vadak, vagy mint Drakula, amikor farkas képében a park fái között kékeszürke bundáját meg-megcsillantva, ide-oda surranva kitátozt szájával orgonált a holdra és a holdnak, megörjítve és rémületbe kergetve a környék minden kutyáját...

De Drakula nem jött azon az éjszakán, és egyelőre a rejtélyes ördög sem, csak az eső esett egyre kitartóbban, egyre vadabban, bögtek a fák, panaszkodott a szélben és a szélnek a megtépzott rengeteg, az út is egyre jobban csúszott, félő volt, hogy előbb-utóbb beborulunk az út bal felén ásitó szakadékba, vagy nekivágódunk a jobb oldali sziklafalnak, s Gelu (aki ritkán hátrált meg, rámenős volt,

ahogy röhögve mondogatta, nyerő típus), úgy tűnt ezen az elátkozott éjszakán mégis feladja, mert káromkodva fékezett, félrehúzott az útról, ültünk a sötét, vizes kocsiiban egymás mellett, s dideregtünk a ránk tapadó nedves egyenruhánkban az elálíthatatlan októberi esőben, s a ponyváról nyakunkba csöpögött a víz, Gelu egyik cigarettáról a másikra gyújtott rá, láttam, a keze változatlanul, s egyre észrevehetőbben reszket, s a gyufaszálak fellobbanó fényénél egy-egy pillanatra szemembe tűnhetett feltűnően sápadt arca is, ekkor beszélt, először meg-megakadva, káromkodva arról, hogy mostanában lelkiismeretfurdalása is van, áldozatait látja, amint hosszú körmenetben forognak körülötte valahol egy néptelen sivatagban, és vádlóan merednek rá üldözőjükre és kínzójukra, hosszadalmasan beszélnek is hozzá, panaszait vádlón sorolják, s olyasmikkel is megpróbálják besározni, amiket legjobb emlékezete szerint el sem követett, s mindezenközben a vád és panasz staccatói közepette, az egymást metsző, kiegészítő, meg-megszakító, folytató és terrorizáló monológok hullámverésében ő meg sem tud szólalni, sőt mozdulni sem bír, tehetetlenül, lehajtott fejjel állingál akkor közepén, s tudja, hogy védekezni sem volna képes, ha ezek hirtelen rátámadva, pusztá kezükkel akarnák szétépíteni; látja a kulákokat, az exminisztereket, az üzéreket, megannyi osztályellenséget, amint ruháikat megszagatva hangos szóval, gyűlölködve átkozzák meg őt, miközben úgy sűt a nap, hogy szinte éget, mintha utoljára sűtne és a fehér homokra mintha éles tüvel carcolnák láthatatlan, de mindenütt jelenlévő hatalmas kezek a fölöttük repdeső falánk, fekete, lomhán fel-felvíjogó madarak árnyékát...

Itt tartott Gelu, teli szájjal szedte a levegőt, hangja többször is elcsuklott, de nem tudta befejezni mondandóját, élete egyetlen előttem tett őszinte vallomását arról, hogy talán mégsem volt mindenestől született szadista és félőrült vadállat, mert szörnyű zúgás riasztott fel, s ahogy szerencsére eleve lehúzódva álltunk az út szélén egy kis erdei ösvény menedékében, a reflektorok fényétől némileg elvakulva, megdöbbenve láthattuk, hogy hatalmas ponyvás teherautók húznak el mellettünk az esőben, förtelmesen fröcskölve a vizet és a sarat, dübörögve, mintha a következő pillanatban fel szándékoznának robbanni, nem számoltam, de volt vagy nyolc-tíz teherautó, el sem tudtuk képzelni, honnan jönnek ezek a teherautószörnyek, ebben az átkozott esőben? de a rossz hangulatnak máris vége lett, Gelu sóhajtott, zsebkendőjével törülgette esőcseppektől, s verejtéktől csillogó arcát, majd előhúzva szolgálati pálinkásüvegét, ivott egy kortyot, s némán nyújtotta át nekem az üveget, meghúztam én is, a pálinka átjárt, remegésem és idegességem szűnni kezdett, Gelu újabb korty után tette csak el az üveget, megmarkolta a kormányt, a slusszkulccsal babrált, gázt adott és visszafarolt az útra, és rendületlenül hajtottunk tovább, azzal állatva magunkat, hogy az eső zuhogása előbb-utóbb gyengülni kezd, s talán teljesen el is áll, de ez nem így lett, változatlanul úgy esett, mintha dézsából öntötték volna, ahogy későbbben ebben az isten háta mögötti faluban egy bácsika ízesen kifejezte, s én buzgón bólogatva adhattam igazat neki, hiszen tényleg úgy esett, mintha az életben többé elállni nem akarna, mintha megkezdődött volna a második vízözön!...

Gelu lassan haladt, a reflektorok esőben elmosódó, vándorló fényében szemünkbe tűntek ugyan az úton csillogó gűbbenők, de így is minden ügyességére szüksége volt, hogy ne zökkentsenek ki ütemünkből, s nehogy fennakadjunk egy-egy tankakadályra emlékeztető, mély gödör peremén, mint egy zátonyra futó és megfeneklő hajó... Annyi volt a gödör, mintha a vendéglátó, vagy még pontosabban előrelátó székelyek szándékosan ásták volna meg őket a fogadásunkra, vagy ha nem pontosan a miénk, akkor más látogatóik fogadására, mintha eleve arra számítottak volna, hogy amúgyis csak a legkitartóbb autósok érnek el az ő híres falujukba, a többiek, a tapasztalatlanabbak, ügyetlenebbek, félénkebbek, lobbanékonyabbak amúgyis megunják a kátyúkkal, gűbbenőkkel, gödrökkel való áldatlan csatározásokat, és előbb-utóbb megfordulnak, és átkozódva mennek vissza oda, ahonnan jöttek, és nem is kísérik meg többé az amúgysem várt kellemetlen látogatást, nem fogják megzavarni a falucska nyugalmat és csendjét, amelyet ezek a hallgatag, ijjas, komor tekintetű, jelenlétünkben többnyire a falat vagy maguk előtt a padlót bámuló konok férfiak legalább annyira óvtak, mint a szemük fényét. Hogy ezek figyeltek volna az én állítólagos rossz hangúlyaimra? Ugyan, doktornő, nevetnem kell, örültek ezek annak is, hogy végre valakivel közölünk, őszintén beszélgethetek az ördögről, mely sátánfajzat akkortájt több köztisztületben álló falusfelük előtt is a maga pokoli valóságában mutatkozott meg; többen látták patái jellegzetes és összetéveszthetetlen nyomait is a sárban, és a nedves eső utáni tisztuló levegőben is érezni vélték az összetéveszthetetlen, utált és rettegett, csipős kénkőszagot is... De még nem tartunk itt, még az utazásnál tartunk.

Lassan haladtunk, csak éjfél előtt értünk be, a továbbra is elálíthatatlanul zuhogó esőben abba a rendkívül furcsa nevű faluba, valamifajta felső táborhelynek hívták vagy minek? képtelen vagyok visszaemlékezni a pontos nevére, kérdeztem is van alsó is? úgy néztek rám, mint ahogy kedves ideillő kifejezésükkel a lőtt medvére szoktak volt, amikor még ők is vadászhattak, de legalábbis megvédelmezheték birtokaikat és állataikat a vérmédvéktől, aztán mondták, hogy természetesen van, szép nagy és gazdag falu, rátarti emberek lakják, és vigyorogtak, kérdeztem mire rátartiak és miért? erre ők csak hűmmögtek, idegesítette őket, hogy a szintén jelenlévő Gelunak, hogy értsen is valamit épületes beszélgetésünkből, időnként románra fordítva a szót, tolmácsoltam a purpárlét, bámulták hátunk mögött a falat, mintha valami érdekes látnivaló lett volna ott, mondjuk írás a falon, amit még nem láttak, s most azért nézik olyan önfeledten, mert arra gondolnak, ki tudja mikor láthatják újra? Az eső veszettül zuhogott, mégis emberek jöttek mentek az úton, látnivalóan izgatottak voltak, s ahogy szinte lépésben haladtunk a sötét kivilágítatlan utcácskákon át, nehogy véletlenül elüssünk valakit, szinte éreztük az emberek mellett elhajtván a tapinthatóan erős, visszafojthatatlan gyűlöletet, ami belőlük áradt, a reflektorok fényében megvillanó komor tekintetükből és mozdulataikból, ahogy keresztet vetve terepjárónk után bámultak a sötétben. A kapuk is nyitva voltak, mintha vendéget vártak volna. El se tudtuk képzelni mi történhetett? A villany ugyan már be volt vezetve ebben a kis hegyi falucskában – az, hogy a mindenható hadügyminiszter vette kézhez a kastélyt, sokat jelentett, nagyon nagyot lendített ezen a felső táborhelyen –, de most mégsem égtek a lámpák, a vihar letéphette a vezetékeket, ezért az udvarokon és ablakokban imbolygó gyertyák és bányászlámpák pulzáló fénye, hiábavaló harcot folytatva az esőben terjengő sötétséggel, lidércfényekre emlékeztetett engem, és nem tudom miért, megint és újult erővel valami eszelősen rossz előérzet kerített hatalmába, éreztem, hamarosan történik itt valami, amit nem lenne jó megvárni, ha én ülök a volánnál, lehet vissza is fordultam volna, de Gelu vezetett, aki, már mondtam, igazi nyerő típus volt, nem ismert vert helyzeteket, soha nem adta fel; most is, fogát összeszorítva, kitartóan markolva a volánt, kerülgetve a sötétben ki tudja miért az utcán lévő és ki tudja hova igyekvő alakokat, rendületlenül hajtott tovább, s egy saroknál, mivel fogalmunk sem volt abban az átkozott sötétségben, hogy merre is van utunk végcélja, a hadügyminisztérium bitorolta vadászkastély – lelassított, majd meg is állt, hogy én csillogtatva magyar nyelvismeretem, megérdeklődhessen a kastély felé vezető utat. Egy csuklyás, magas, idősebb, sasorrú, feltűnően arisztokratikus, majd hová hódító külsejű idősebb férfi állingált az utcasarkon, a villanypóznának támaszkodva, mintha minket várt volna, s ha lehet, rossz előérzetem csak erősödött, amikor szíves szóval érdeklődve a kastély felé vezető útról, néhány végtelen pillanatra szűrős fekete szemébe meredhettem, amelyik átmenet nélkül Drakula pillatlan szemét idézte fel, a mélyén hangyabolyként kavargó vörös és bordó körökkel, amelyek előbb-utóbb foglyul ejtenek engem; összerázkódtam, de ekkor a férfi előrehajolva egy követhetetlen mozdulattal (talán, hogy megnyugtasson?) karomra tette a kezét, Gelu félreértve mozdulatát, azonnal előrántotta a pisztolyát, mire a férfi nevetni kezdett „az elvtársak idegesek!” jegyezte meg szárazon magyarul azután, hogy Gelu is érte románul is megismételte, s társam lehajtott fejjel, feltűnően alázatosan kért bocsánatot az incidensért, én pedig, érintésétől már-már delejezetten, minden előérzetem elfelejtve vidáman kezdtem füttyörészni, ekkor végre elengedett, s egy (itt ebben az isten háta mögötti falucskában bizonyára csak vendégeskedő látogatóban lévő) nagyvilági ember hangján, utánozhatatlan grandezzaival hajolva meg, ékes román nyelven magyarázta el a kastély felé vezető biztos utat, a biztos szót már-már gúnyosan

hangsúlyozva ki újra meghajolt, most már hajlongásában, pontosan a míves túljátszás okán, volt valami parodisztikus árnyalat is, csak nekünk szóló gúny: „a társaik már ott vannak!” tette még hozzá magyarul, és egy életfogytiglani pillanatra újra szigorú fekete szemébe meredhettem, de mire megköszönhettem volna a szíves útbaigazítást, s egy esetleges másnapi találkozóban állapotodhattam volna meg vele – izgatott kicsoda, mióta van itt ebben a faluban és mit tud az ördögről, tényleg megjelent, s ha igen kik előtt, és el tudna-e vinni esetleg egy olyan személyhez, aki találkozott is vele... – már teljesen megmagyarázhatatlan módon eltűnt valahová, mintha a sötétségbe szívódott volna fel, vagy a sűrű eső tette volna átmenetileg láthatatlanná. Borzongtam. „Kivel beszélgetsz?” – kérdezte Gelu idegesen, s én, bevágva az ajtót és visszamászva helyemre, már-már indulatosan válaszoltam: „hát egy idevaló, de legalábbis most itt tartózkodó emberrel, akire te az előbb a pisztolyodat is ráfogtad, és utána teljesen szokatlan módon udvariasan kértél elnézést tőle...” „ő nem látott senkit, s a pisztolyát sem foghatta rá, következésképpen senkire, az elnézésről most nem is beszél, kitől kérhetett volna elnézést és miért?...” „De hát itt állott, magas, fekete férfi, egy igazi arisztokrata.” „ő nem látott senkit!” – replikázott idegesen nyugzott és szemlémóást fáradozó, ezért egyre ingerültebb, ingerlekenyebb, idegesebb barátom, mire én döbbenetemben hangosan kezdtem nevetni. „Most mit röhögsz?” – meredt rám. „Ha nem beszéltem senkivel, akkor honnan tudom az utat?” – kérdeztem. „Hát tudod?” – fordult felém kíváncsian. „Persze, hiszen megmondtad.” „Ki? Kicsoda? Ki mondta meg?” „Hát az a magas, fekete köpönyeges, csuklyáját szemébe húzó alak, akivel az előbb beszélgettem és akire a pisztolyát is...” „ő nem látott senkit!” – szölt közbe Gelu, a kellelénél durvábban, amikor viszont határozottan mutattam meg a kastélyba vezető biztos utat, s önkéntelenül én is utánozva az idegen férfit, kihangsúlyoztam a biztos jelzőt, elképedt, de hamarosan ott magasodott előttünk a kisebb hegy, tetején az ősi bárói kastély, utazásunk végcélja, s előbbi biztonságérzetem – amellyel, biztos voltam benne, a titokzatos idegen ajándékozott meg, pusztá érintésével – hirtelen illant el és bizalmatlanul meredtem a komoran sötétlő ablakokra, egyetlen biztató fénysugár sem csillant meg fogadásunkra! Akkor még nem tudhattuk, hogy a tábornokok, kíséretük és mulattatóik a melléképület konyhájában mulatároznak; nem tudhattunk mi az egészről, ami ott várt ránk semmit, lassan kerengtünk a sötét szerpentineken, a fáradhatatlanul zuhogó esőben közeledve a baljósan magasodó kastély felé, és szívünk újra megtelt visszafolyhatatlan, elűzhetetlen rettegéssel, miközben az újra feltámadó és minket oldalba kapó szél időnként szinte kettévágva a vastag, sűrű, mozdíthatatlannak tűnő esőfelhőket, úgy fölgött és vicsorgott, mint egy vadállat, látni engedve, tünékeny pillanatokra megbontva az esőfüggőnyt, jobb oldalunkon a hatalmas, ázó és szenvedő, és panaszkodó rengeteget is, de én oda se mertem nézni, az utat bámulva egyre az az idegen sasorrú férfi járt előttem, mintha kétszer is láttam volna összetéveszthetetlen alakját megvillanni a bokrok között, aztán hirtelen, megmagyarázhatatlan módon a medvékre, farkasokra, hiúzokra, vadmacskákra, rókákra, borzokra, szarvasokra, őzekre, vaddisznókra és nyulakra gondoltam, ők vajon mit csinálnak most ebben a mindent elmosó és szagokat is összezavaró esőben? Aztán arra gondoltam, hogy nekik, az Úr szabad állatainak, jól is jön ez a vihar, hiszen legalább ilyenkor nyugodtan kussolhatnak, nem veri fel az erdőt az eső elől pajtáikba, színekbe menekülő vizslák és kopók dühös ugatása és nem csattannak fel a rájuk vadászó férfiak puskái sem, hogy földi vonulásukat hirtelen befejezve, tehetetlenül roskadjanak le az őket már semmitől meg nem oltalmazó avarra, a szélnek állandóan nem-et intő, tiltakozó bokrok közé...

Megképződtek előttem a levelek közé roskadó vérző állatok, láttam a lött sebektől ömlő vérüket is, amint pirosra festi az avar, s az erdő évezredes csendjét a bepálinkázott hajtók izgatott rikoltozása töri meg, a vér szinte automatikusan váltott át a tóba kergetett Maja arcából csordogáló, kiapadhatatlan vércsíkká, és egy soha el nem múló, emlékeimből örökre kimeredő pillanatra olyan elevenen láttam magam előtt a sötétség fejedelmének gonosz, pillátnak fekete szemét és mozdulatlan maszkhoz hasonló arcát, hogy felnyögtem a félelemtől, és önkéntelenül is szememre szorítva a kezem, hogy legalább ne lássak semmit, tehetetlenül buktam előre, fejemet jól beverve a szélvédő üvegébe. Szerencsére Gelu nem vett észre semmit, mert közben bátran behajtva a kastély vendégváráon nyitott kapuján, megfelelő helyet keresett a hatalmas esőáztatta udvaron, ahol leparkolhat, és nem figyelt rám. Az autó hörgött, dübörgött, a kerekek meg-megcsúsztak a pocsolnyákban és a sárban, pörögtek magunk körül, s Gelunak minden ügyességére szüksége volt, hogy egyenesbe hozva a terepjárót, végre lefékezessen és megállhassunk a négy keréken. „Baszd meg – nézett rám és vigyorgott – ez elég nehezen ment!” Kinyitotta az ajtót, csapott az eső, s hirtelen hallottuk meg a hátsó épületből a különös vad és dévaj muzsikaszót. „Mégsem alszanak!” – mondta Gelu, és káromkodva kikászálódott a kocsiából, s az esőben támolyogva, kezével védve a fejét indult az épület csukott ajtaja felé, hirtelen megcsúszott, végigvágódott a földön, sáros lett az amúgyis nedves egyenruhája, de káromkodva kászálódott fel és makacsul dülöngélve ment tovább, továbbra is kezével takarva fejét. Követtem. A hatalmas konyhában félméztelen, részeg leányzó forogtak ide-oda, láthatóan illuminált állapotban sem! – némán egy-egy tányér meleg levest is elénk tett, „jót fog tenni, mondta, a meleg leves mindég jót tesz a gyomornak!” „Köszönöm szépen” – mondtam magyarul, s rámosolyogtam, intett a fejével, jó étvágyat kívánt, mormogott még valamit, de hogy mit, nem értettem a zsvajban, s amikor mohón kanalazni kezdtem a forró és a számat égető, de kimondhatatlanul jól eső gulyáslevest, észrevettem N. tábornokot is, az asztalfőn ült, s valószínűleg ő is akkor vehetett észre minket, mert némán bámult ránk és legendásan jóindulatú tekintete elfelhősödött. Éles hangon kérdezte meg, kik vagyunk? mire Gelu váratlanul felugorva, sarkát összeverve, tenyere hátával törülgetve meg száját, erős és csengő hangon mondotta el, hogy kik vagyunk, s azt is, hogy minket Páun ezredes küldött, de nem tudta folytatni, mert a patkányarcú, sunyi emberke legyintett, „még csak ti hiányoztatok innen!” – mondta lekicsinylően, és figyelte tovább a medvetemetű B. tábornokot, az akkor hadügyminisztert, aki egy fiatal lánnyal ölelkezett az asztal sarkán, nagy szőrös mancsát a vihogó, láthatóan nagyon részeg fekete hajú lány pucér térszuszínú mellére szorítva. „Ácsi” – ordított fel hirtelen, és ő is felénk fordult – valószínűleg abban a pillanatban fedezhette fel az idegen arcokat – pattintott ujjával, és poharát felemelve biztatni kezdett, hogy igyunk egy pohárával az egészségére, mert ő is iszik a miénkre, nagyon fontos neki a szocialista haza helyi ökleinek az egészsége, akár két-három pohárral is hajlandó erre inni, feláldozza magát értünk!... Gelu rávigyorgott a tábornokra, a kezében lévő, félig már kivitt üvegből töltött két pohárba, az egyiket ő ragadta fel, a másikat én, s ittunk a tábornok elvtárs egészségére, aztán a cigányok újakezdték vad és barbár muzsikájukat, s mi fáradtan bámultuk a szédelő, álmatagon pörgő párokat, miközben nyugtalanítóan magunkon éreztük B. tábornok gúnyos és N. tábornok megvető tekintetét, s igazán nem tudtuk mit is kellene most csinálni? Hol is kellene lenni ebben a pillanatban, csak azt, hogy

hol nem kellene, itt, pontosan itt, ebben a füstben úszó konyhában, a részeg tábornokok között; úgy éreztük – ezt később Gelu is megerősítette! –, hogy elvesztünk, szakadék szélén egyensúlyozunk ugyan még, de egyetlen rossz mozdulat, egyetlen félrelépés, és menthetetlenül alázuhanunk az alattunk ásítozó iszonyú mélységbe. Gelu poharát letéve, lesunyit fejjel újra enni kezdett, mohón rágva a húst, de nekem úgy ment el az étvágyam, ahogyan jött, még magamba erőltettem a rendkívül ízletes gulyáslevesből néhány kanállal, aztán eltoltam magam elől a tányért, s csüggedten bámultam magam előtt az abrosz különös formájú italfoltjait, amelyek ismeretlen földrészek körvonalait rajzolták fáradtságtól égő szemem elé, s már-már arra gondoltam, hogy valami ürüggyel mégiscsak kimenekülök innen, vissza a kocsinkhoz, és megpróbálom aludni, amikor felemelkedett a kötekedő kedvében lévő N. tábornok, és szilárdnak tűnő léptekkel, savós színű szemét ránszegezve indult meg felénk; és azt, hogy ő is alaposan a pohár fenekére nézhetett már, csak eszelősen csillogó tekintete árulta el; vizslatón meredt ránk, ahogy az osztályellenségekre szokott a kihallgatósobában, kedves tartózkodási helyén, és csak úgy foghegyről, lekezelően, a társalgás látszatát megőrizve megkérdezte, hogy hogy van az ő nagy barátja, a jó, szerény, erényes és serény Páun ezredes? „Bizonyára jól” – válaszolt azonnal Gelu szolgálatkészen és újból felugorva katonásan vágta össze a sarkát. „Honnan tudod, amikor itt vagy?” – kérdezett vissza alamuszin a közeledő tábornok, mire a medvetermetű hadügyér fülsértően röhögni kezdett, s teli szájjal jelentette ki – az ölében ülő lány közben húsdarabokkal tömte, mint a kacsát –, hogy „ám lám ez is csak az ő régi benyomását igazolja, miszerint az állambiztonság angyalai mindent tudnak, az állambiztonság angyalai mindent látnak és mindent hallanak, igaz ugyan az is, hogy más szempontból jegyezzük meg, bizony ördögök ezek az angyalok, ha nem is azok, amelyek mostanában, ebben a békés hegyi falucskában kóricálnak, halálra rémítve a békés lakosságot!...”

N. tábornok homlokán felhő suhant át, rángatózni kezdett az arca, láthatólag személyes sértésnek vette B. kötekedő megjegyzéseit, válaszolni is akart valamit, de végül meggondolta magát, mégiscsak vendég volt itt, B. szálláshelyén és felségterületén, fennhéjázóan, lekezelően legyintett, s fáradtan roskadt le a Gelu melletti székre. A régebbi helyét a miénktől elválasztó tíz-tizenkét lépés semmi esetre sem indokolta ezt a már-már letargikus fáradtságot.

„Neked jelenik meg álmodban Drakula?” – kérdezte. „Nem – ingatta fejét önfeledten Gelu, és újra ivott néhány végtelen kortyot, ezúttal megint egyenesen az üvegből, amelynek tartalma vészesen kezdett fogyni. – Neki jelenik meg!” – és rámmutatott az üveggel, s arcán az izgalomtól már-már kigyúlt a sebhely. A tábornok felém fordult, és tekintetem egy pillanatra újra savós színű szemébe mélyedt, kétségtelen nem szerettem volna azok között a balszerencsés flótások között lenni ebben az elfuserált életben, akiket ez a hírhedt bestia hallgatott ki, és szokatlanul nyájasan, már-már szórakozottan kérdezte: „milyen Drakula?” És én azonnal dadogva az idegességtől sorolni kezdtem: „magas, fekete, belül bordó bélésű köpönyegben jár, arca mozdulatlan, mintha álarc lenne, szeme fekete, bordó körök ugrálnak és izzanak benne, s ha rám tekint hahotázás közben, mert állandóan röhög valamiért rajtam, amikor megjelenik, mindég attól félek, hogy elnyel a tekintete, ez a mély kút, és soha többé nem lesz visszatérés!...” „Szerencsére ez idáig még nem nyelt el – bődült el újra a titokban mégiscsak ránk figyelő B. tábornok, és hatalmas mancsával simogatva az ölében fészkelődő leányzó, lehúzta róla az alsóneműt is, egy pillanatra látható élvezettel szagolta meg, aztán a fejére húzta mint egy hotokó álarcot, s röhögni kezdett. – Te megmaradtál nekünk, baszd meg! – fújtatott. – Megmaradtál nekünk, hogy megvédj bennünket.”, s szabad kezével kigombolva sliccét, nyögve, hatalmas dorongszerű, lilán meredő himtagjába ültette a sikoltozó lányt, s egy ideig vele és önmaga gyönyörével volt elfoglalva, s ennek kimondhatatlanul örültem, mert legalább ő békén hagyott bennünket, s nem beszélgetett velünk. Ott volt viszont a fejét komoran ingató és időnként utálkozó, a nyögdecselő lányt ringató hadügyminiszterre pillantó N. tábornok, akit szemmel láthatólag hevesen kezdett érdekelni az én jelenéseim története, mert egyik keresztkérdést a másik után tette fel: „Miket mond Drakula? Milyen nyelven beszél vajon? Mikor változik madárrá? Mikor farkassá? Milyen a keze? Emberkéze, avagy karmokban végződő mancsa van mint az ördögnek? Áraszt-e valamilyen jellegzetes szagot? Mit akar tőlem? Mi a magyarázata annak, hogy pontosan egy főhadnagy előtt jelenik meg? Miért pontosan engem kísért? Mi ennek az egész természetfeletti jelenségnek a tudományos magyarázata?...”

Készségesen igyekeztem válaszolni, miközben rossz előérzetem egyre erősödött, s félelmemben és izgalmamban kirázott a hideg, egyszer a tábornok meg is kérdezte tőlem, „miért reszketek? beteg vagyok? netalántán maláriás? mert egyszer volt egy bajtársam, akit váltóláz gyötört!” mire Gelu mentett meg, mert udvariatlanul N. generális szavába vágva szárazon jegyezte meg, hogy „váltott lovakkal, éjt-nappá téve igyekeztünk ide, és közben félholtra vert az eső, alaposan megáztunk, s ezen már, azt hiszi, a kalapokúra sem segíthet!”

„Nagy a pofád – meredt rá álmatagon N. – te vagy az ugye, aki egykori mesterét vallatta, s így sebesült meg?” „Én vagyok” – bólintott Gelu, megtapogatva az arcán újra izzani kezdő sebhelyet, s egy új üveg bort ragadva fel, mohón ivott, miközben én újra magamon éreztem N. firtató tekintetét, rázott a hideg és nem tudtam mi lett volna jobb? ha akkor azonnal elragad a váratlanul megjelenő és a részeg társaság dorbézolását megzavaró, a szemtanúkat örületbe kergető Drakula vagy, ha kihasználva N. tábornok figyelmének ellanygulását, felállok, s zavartan motyogva valamit kimegyek a vécére, beülök a kocsi és megpróbálom elaludni. Nem tudtam eldönteni, kitől félek jobban: a homálygróftól vagy a patkányarcú tábornoktól, ráadásul, miközben óvatosan igyekeztem elkerülni N. gyanakvó tekintetét, állandóan önkéntelenül is B. tábornokot láttam, amint fején a fehér bugyogóval, röhögve és fújtatva lovagoltatja a kigyúló arccal sikoltozó lányt, s csak onnan sejtettem, hogy mindez nem hathat kimondott újdonságként ebben a társaságban, hogy rajtam kívül nem nagyon tűnt fel senkinek; senki nem figyelte őket; senkit sem lepett meg az a nem éppen egy dorbéz társaságban végződő, csöppet sem rendhagyó dolog, amit egyre közönségesebb hangokat hallatva, magukat láthatólag nem zavartatva végeznek, még annyi fáradtságot sem véve, hogy kítámolyogjanak a konyhából, és egymást átölelve andalogjanak fel a lépcsőnkön az éjsötét kastélyba, s keressenek egy üres szobát, és egy megfelelő méretű ágyat!... Nem, ők kihívóan éppen itt és így, mások előtt, s velünk egy fikarcnyit sem törődve kéjelegtek, de, döbbsenem rá rettegve (és felkapva a fejem) nehogy B. tábornok a kéj elmosódó hullámszámai közepette észrevegye, hogy önfeledten bámulom, mintegy meglessem intim pillanatait, vajörködöm, s mindezt nehogy félremagyarázza! – egy pillanatra N. sötét, sunyi és gyanakvó szemébe meredhettem, irtózat fogott el és borzalom – mindez csak nekem számít kihívó és szokatlan viselkedésnek; itt, ebben a körben teljesen természetesnek tűnik, az is lehet minden sikeres vadászatot így ünnepelnek meg, örvendezve az elejtett vadnak és a vadásztrófeának, és amíg arról igyekeztem meggyőzni a blazírtan figyelő, patkányképzű N.-t a hazai börtönreformok éceszgőberét, ezt a volt kisinyevi elvtársai szerint is kicsinyes, bosszúálló, aljas és sunyi biboldósakállt, hogy „nem, Drakulának nincsen patája, már hogyan is lehetne, hiszen a sötétség engem látogató kísértő fejdeme nem ördög, s ennek következtében természetesnek kénköszaga sincsen, honnan is lenne? Esetleg kripták és kinkastélyok illatfelhőit érezhetné az, aki velem ellentétben ilyesmikre is tudna figyelni, de én mindég annyira be vagyok szarva, bocsánat a kifejezésért, amikor megjelenik, hogy mindenre tudok figyelni, csak a szagára nem!”, s miközben ezeket hadartam behelzőlő, lágy hangon, elkerülve a tábornok gyanakvó pillantásait, egyre a B. tábornok bugyialarcos arca és a sikoltozó kipirosodó leányzó kitért szája lebegett előttem, és amikor a fényben megvillant a részeg leány ragadozókéra emlékeztető, fogsztiareklámra illő, szép, fehér fogsora, rájöttem, hogy abban, miszerint a homálygrófnak patája van-e vagy nincsen, egyáltalán nem vagyok biztos, hiszen ezideig egyszer sem volt érkezésem komótosan megvizsgálni Drakula lábait; hirtelen azt sem tudtam volna megmondani, ha a kíváncsi

generális megkérdézi, hogy báli fekete lakkcipőt visel-e vagy ellenkezőleg, fekete lovaglósizmát, karmokban végződő vasmarkának szorítását viszont már többször is érezkelhettem, de nem is tudom miért? éppen erről semmi kedvem nem volt fölvilágosítani az egyre morcosabb N.-t, aki szerint – és ennyit legalább, ha bekerült történetünkbe kénytelen leszek elmondani róla - afféle átnevelő intézetekké kellene átalakítani a Román Népköztársaság börtöneit, s az önállóság és a szabad akarat utolsó szikráit is ki kellene verni az osztályellenség végre rács mögé kerülő alamuszi és aljas egyedeiből, mert csak így lehetnének újra hasznos, mert engedelmes tagjai a szocializmust építő, új világot teremtő társadalmunknak; „persze ez a munka – hangsúlyozta kihívóan az álnok N. – nem könnyű elvtársak, nehéz átnevelni ezeket a renitens disznókat, kulák állatokat, imperialista bérencet, fecsegő intellektüeleket, alamuszi kémeket, az egész osztályidegen áruló bandát, de meg kell legalább kísérlni elvtársak, s mindez természetesen sok álmatlan éjszakájukba kerül majd, mint ahogy nekem magamnak is sok álmatlan éjszakámba került az átnevelés programjának kidolgozása, de meg kell legalább kísérlni elvtársak, mégha fáradtsággal és sok áldozattal jár is, mert az osztályellenség is ember, és meg kell adni neki az esélyt, persze én tudatában vagyok – fordított egyet a szövegén –, hogy nehéz, igen nehéz lesz átnevelni ezeket a disznókat, az imperializmus aljas bérenceit, az elhajlókat, árulókat és spionokat, de meg kell legalább kísérlni elvtársak, hiszen ahogyan a szovjet állambiztonság nekünk mindenben példát mutató egyik vezetője, a lángelkű Lácisz elvtárs is mondta volt – a doktornő még emlékszik erre a Láciszra? –, mi nem egyes személyek ellen viselünk hadat, következésképp nem a burzsoáziát, mint osztályt semmisítjük meg, hanem egy elvet érvényesítünk, ráadásul sziklaszilárdan, ezért ha nyomoznak, ne felesleges okmányok és fellegrzős stílusú irományok után kutassanak, ne azzal törődjenek, hogy mit mondott, vagy pláne mit tett a vádlott, a szovjet hatóság ellen. Ez majd csak azután lehet érdekes, először okvetlenül azt érdeklődjék meg tőle, hogy milyen társadalmi osztályhoz tartozik? milyen származású? milyen nevelésben, oktatásban részesült? mi a foglalkozása? mert mindez mindent elárul, és azonnal nyílt és kérélhetetlen proletár őszinteséggel és erővel csaphatunk le rá, mint a rétisas a kisegérré vagy más rácsalókra. Mi viszont – folytatta vezérdílijét a kitartó, szívós és könyörtelen N. tábornok, és savósínű szeme kérélhetetlenül meredt az őt különben különösen nem kedvelő elsőtitkár elvtárs arcába – még adunk egy utolsó esélyt ezeknek az átkozott árulóknak, imperialista bérenceknek, dögevőknek, ezeknek a minden szempontból visszataszító és gyanús elemeknek, és átneveljük őket!...” Igen, ezt mondta metszően N. tábornok elvtárs, és a román börtönök hamarosan pokollá változtak doktornő kezdetét vette a rabok verése, kínzása, állandó vegzálása. Szadista és örült vamzerek, elmebeteg ötleteiket megvalósítva, igyekeztek megtörni és megalázni a foglyokat, akikkel, ha nem voltak hajlandók azt mondogatni, hogy az anyám bűdös kurva, vagy az Isten le van szarva, meg más efféle ökörségeket, megették a saját ürüléküket is!... Minderről jóval későbbben egy Párizsba szabaduló ellenzéki író epésen jegyezte meg, hogy N. zsenialitása jó évtizeddel előzte meg a Mao zsenialitását, s így aztán Pitesti-en, Máramaroszigeten, Nagyenyeden, Zsilaván, a Fehérkapunál és a román gulág más szigetein, jó évtizeddel a kínai átnevelő tábortok beindulása előtt, megkezdődött a foglyok átnevelése!... Egyszer majd, talán nyugodtabb időben, az e téren szerzett megdöbbentő tapasztalatairól is beszámol a doktornőnek, aki Gelut, az ezredest és őt tartja, ki kell mondania talán nem is minden alap nélkül, szánalomra méltó beteg embernek, más megközelítésben mocskos fantáziájú szadista örültnek, mert nem ismeri a hírhedt N. tábornokot és famulusait!... Mit mond, hogy ebben is tévedek, ismeri? És hogy az egyik betegség korántsem kicsinyítheti a másikat, nem nagyíthatja, az azonban, hogy pontosan ilyenek voltunk, sőt még ilyenebbek, mindent elárul a szisztéma milyenségéről, hogy patetikusabban fogalmazunk, a rendszer természetéről?! Lehet, hogy a doktornőnek mégiscsak igaza van, de tudnia kell azt is, hogy ítélet nincs, ahogyan különben már Szent Ágoston is tanította! Bár az egyik hallgat rá, mondogta a kereszténység nagy nevelője, a másik megveti, és többen a gonosz módon hízelkedő bűnöket, mintsem az erény hasznosságait kedvelik, azonban Krisztus szolgálóinak – akár királyok, akár fejedelmek, akár bírák, akár katonák, akár provinciaiak, akár gazdagok, akár szegények, akár szabadok, akár szolgák, bármilyen neműek is – ha a szükség úgy kívánja, még a legrosszabb, és leggyalázatosabb államot is el kell tűniük!... Igen, ezt mondta a nagy egyházatya, akit még a mélyen tisztelt, egykor Spanyolországban tevékenykedő doktornő sem vádolhat mondjuk balos elfogultságokkal, és nagyon érdekes az indoklása is, hiszen sugárzóan jelenti ki azt is, hogy a béketűrés által az angyaloknak legszentebb és legfölségesebb hajlékába és a mennyei birodalomba, ahol az Isten akarata a törvény, maguknak a legfényesebb helyet kell elkészíteniük... Hát nem úgy hangzik ez, mint az eljövendő kommunista aranykor? Amikor majd minden szép lesz és jó lesz, sőt a legszebb és a legjobb lesz minden, s ha most még vannak is hibák és bajok, nem kis részben az elesedő osztályharc okán-jogán, ott majd megszűnnek elvtársak, de erre ő, bármennyire is igyekszik eltékníteni ettől, valahogy mindég N. tábornok vizslató tekintetét érezve magán, semmit nem tud mondani, számára amúgysem létezik érvényes jövő! Vagy ha igen – és visszakanyarodva megint a darab időre kényszerűen elhagyott dárídóhoz, ezt N. tábornoknak is megvallotta akkor – ez a jövő szörnyűséges lesz, hiszen Drakula előbb-utóbb elragadja őt, s miközben a tábornok gúnyosan röhögött, megjegyezve, hogy „ehhez nekik is lesz még néhány kedves szavuk”, s poharát az övéhez érintve ivott, ő elkerülve egyre gyanakvóbb tekintetét újra B. tábornok női bugyival elfedett, de sejtetően kivörösödő arcára meredt, az ölében fickándozó leányzót figyelte, s mindennél hatalmasabb érzés fogalmazódott meg benne: csak el innen, el! Miközben ismételtén Drakula különös, őt megbabonázó tekintetét igyekezett minél pontosabban leírni a kíváncsi generálisnak, amikor az asztalukhoz támolygott a köpcös Albu ezredes, Páun fő riválisa, N. egyik kegyence, és sírós hangon, türelmetlenül szakítva félbe őt, közölte, hogy „fáj, kimondhatatlanul fáj a feje, szaggat, mindjárt szétmegy, ne röhögjék ki, de úgy érzi, hogy valaki beköltözött a fejébe, mindennek az az átkozott illuzionista az oka, ott van valaki az ő fejében és perfid módon, pökhendien irányítja őt, biztosan az itteni emberek átkozták meg, boszorkányok ezek a székelyek mindannyian, és különben is, ott ahol állandóan az ördögöt vélik látni és ahol mindennaposak a különféle mágikus praktikák, minden elképzelhető, ahogyan itt mondogatják sötétben, az egy jón kívül, megátkozták őt is, egészen biztosan megbűvölték, beültettek valakit a fejébe, s az ipse ott csücsül mostan az ő beteg agyában, s röhögve örli fel az ő maradék erejét és ellenállását, akaratát és személyiségét, és hamarosan át is veszi teljesen az ő irányítását, s ő kisebbségben marad, képzeljük csak el a saját testében, és ki tudja, mire készül az ő nagyhatalmú, fejében trónoló, átkozott vendége?...” „Elég – horkan fel N. tábornok, és arcán átsuhan a harag. – Elég!... Menjen és feküdjön le ezredes, maga ismét részeg!” „Ez nem így van, drága, szeretve szeretett tábornok elvtárs – emelkedett fel Albu, és sírósan meredt felettesére. – ő most nem is ivott, nem mert inni, az ital hatása végzetes lehet ebben az állapotában, egyik pillanatról a másikra morzsolhatná fel maradék ellenállását, odavetve őt prédául a fejében basáskodó idegen bűnös szeszélyeinek, különös praktikáinak.” „Zöldségek – legyint az egyre türelmetlenebb tábornok. – Nincsen a maga fejében senki, Albu! Nyugodjon meg! Nézzen rám. Lát engem?” „Hát hogyan látnám a tábornok elvtársat?” – méltatlankodik Albu. „Na látja – szakítja félbe kedélyesen N. – És azt is tudja, hogy ki vagyok én? Nem?” „Hát persze, hogy tudja, ő...” Albu szúrósan nézi a felettesét, és izgalmában erősen verítékezik. „Na látja, hogy maga az! Ha valaki lenne a maga fejében, barátom, az honnan tudhatná, hogy ki vagyok én? Nem? Senki idegen nincsen magában, ezredes. Menjen, feküdjön le és aludjon. Ha kipiheni magát, majd megnyugszik!...” „És azt tudja-e hogy én ki vagyok? – B. tábornok feléjük fordul és kedélyesen vigyorog; a lány tátott szájjal, csukott szemmel ringatózik az ölében. – Ha tényleg beköltözött volna az az idegen a maga buta fejébe, Albu, az honnan tudhatná, hogy én tábornok vagyok, és hadügyminiszter?!” Albu elfehéredik, mondani akar valamit, de nem tud megszólalni, rángatózva, kezével eszelősen csápolva zuhan le a földre, száját fehér hab lepi el. Gelu feláll, sarkát összevágva kér engedélyt a távozásra, én követem őt, még hallom, ahogy B. epésen jegyzi meg: „Gratulálok az embereihez, kedves

N. Az egyiknek éppen idegenek költöznek a fejébe, a másik ha kell, ha nem Drakulát látja... Príma emberei vannak, meg kell adni!..."

Az eső ugyanolyan veszettül zuhog, a kastély ablakai továbbra is sötétek. Az eresz alatt állunk meg, egyszerre vízelünk, de szerencsésen befejezve sem megyünk vissza a konyhába. Gelu szóltanul dohányszik. „Mi van itt?” – kérdezi hirtelen. „Dáridó.” „Az látom, de mindenki megőrült?” „Ezt te kell tudd – nevetek keresemnyesen –, te vagy a rangidős.” „A rangidős én vagyok! – jelenik meg mellettünk váratlanul Albu, és komoran bámulja a kert esőben hajladozó fáit. – Menjete el innét, fiúk – súgja bizalmasan, arcát dörzsölve. – Ez egy elátkozott hely, higyjétek el, egy elvarázsolt falu. Az ördögöt is többen látták itt.” „És milyen nyelven beszélt, románul vagy magyarul?” Gelu bocsánatkérően vigyorog, és visszamegy a konyhába. Albu legyint, és botladozva indul a sötét kastély felé, egy darabig bámulom ingadozó alakját, aztán követem a társamat, de legszívesebben elfutnék, teszek is egy meggondolatlan lépést a terepjáró felé, de Gelu visszafordul és elérve szándékom megragadja a karom: „Inkább gyere, és igyunk még és tudjuk meg, lesz-e szoba, ahol aludjunk?... Ez is jobb, mint az esőben ázni!” – terel befele a konyhába –, S az ördög miatt különben ne aggódj, mert...” Nem tudja befejezni a mondatot, hirtelen vágódik ki a csukott ajtó, és szinte ránkesik az a lány, aki az előbb még B. tábornok ölben fickándozott. Gelu utánakap, de nem éri el, a félméztelen leányzó zokogva és meztláb rohan az októberi esőben át az udvaron, és hamarosan eltűnik a kert sötét fái között, csak vízben cuppogó lépései hallatszanak, olybá tűnik, mintha valahol óriási üvegekből húzógálnák ki a gumidugókat. B. is megjelenik az ajtókeretben, vaksin bámulja a kert esőben ázó fáit, és dülöngélve szólongatja a leányt, de az nem válaszol, eltűnik, már cuppogó lépteinek zaja is belemosódik az eső monoton zajába, B. legyint, visszafordul és int a cigányoknak. „A nótámat, bibasok!” – üvölti. Előbbi helyünkre ülünk vissza, Gelu tölt, koccintunk, iszunk. „Nézzenek utána annak, hogy mi folyik itt – súgja sokat sejtetően N. tábornok. – Adnék néhány támpontot is, van itten egy nő, egy osztályellenség, tanítónő, de vissza van minősítve, kirúgták a tanúgyből, mert az ura épp börtönben van. B. nem tudni miért alkalmazta szakácsnőnek! Ewvel a múlttal!... Őt kellene kihallgatniuk!... Biztosan sokat tud, ki kell szedni mindent belőle... Figyeljék, hogy mikor távozik menjenek utána, kapják el és úgy istenigazából faggassák ki. Ez parancs!...”

N. elfordul és B. tábornokot fixirozza, aki a kozáktáncot szeretné eljátni, részeg tisztjei gyűrűjében, de annyira be van rúgva, hogy képtelen megállni a lábán, s állandóan a fenekére ül, a sáros padlón, de örökké feláll, újakezdi, az egész helyzet nyilvánvalóan komikus, de senki nem mer nevetni, az is lehet viszont, hogy nem is tűnik fel senkinek? A zsvaj erősödik, mindenki egyszerre beszél, összefüggéstelenül fel-felüvöltenek, danolásznak, röhécselnek, a kitartó zenészek is állandóan újakezdi a kozák tánc észbontó és vad dallamait, de mindhiába, mert B. tábornok már képtelen megállni a lábán. Gelu tölt, iszik, kivörösödik ő is, énekelni kezd, de én tudom, mindez csak játék, csel, álca; a világot becsaphatja, de engem nem; ő immár azt a középkorú asszonyt figyeli, azt az elcsapott tanítónőt, aki előzékenyen kínált meg valóban kiváló gulyáslevesével, és akit hamarosan ki kell hallgatnunk. Nem tudom miért, de rossz előérzetem egyre erősödik, ismét remegek az idegességtől, előzőleg meg szeretném tudni ki ez az asszony, de hamar rádöbbenek erről itt senki nem tudhat felvilágosításokat adni, hiszen mindenki részeg, s ráadásul a gyanakvó N. tábornok is eltűnik valamerre, noha én megmagyarázhatatlan módon továbbra is magamon érzem savószerű szemének gyanakvó, vetkőztető pillantását, s a fokozódó idegességtől rázni kezd a hideg is, vacogok, hiába iszom egyik pohár bort a másik után, s hiába próbálom B. tábornok Hartmann nevű, születésére nézve szász segédtisztjéből kiszedni, hogy ki ez az asszony. „Á, Rebeka – ingatja a fejét, talán egyedül ő józan ebben a társaságban, de láthatólag nem hajlandó megosztani velem az információit, óvatosan csak ennyit jegyez meg –, rendkívül rendez, tisztességes asszony, csak tudja főhadnagy, rettenetesen aggódik a börtönben lévő férje miatt, azt se tudja szegény él-e hal-e!...”

Eddig jut a szófukar Hartmann őrnagy, amikor Gelu int, s észreveszem, hogy a volt tanítónő, kötényt levetve, ásítva indul el az ajtó felé. Gelu figyelmeztetően rápillant, felemelkedik, el sem búcsúzva a meglepett Hartmanntól, kábultan követem, az eső közben mégiscsak eláll, hatalmas tócsák csillognak az udvaron, s a holdfényben komoran magasodik fel a különös, kivilágítatlan kastély, és egyik komor tornyában baljósan kezd huhogni egy nyughatatlan bagoly. Gelu az asszony után lép, el akarja kapni, de a szakácsnővé átminősített tanítónő, észrevéve, hogy mi őt üldözzük, bizonyára azt hiszi szegény, hogy részegek vagyunk, nem bírnak magunkkal és meg akarjuk erőszakolni, rohanni kezd a sárban, mi utána, már a kert alattomosan elénkbetűnő fái és bokrai között caplatunk. „Álljon meg!” – kiabálja társam, előkapva pisztolyát. „Gelu, mit csinálsz, az Istenért?” – rántom meg a kezét, így a levegőbe lő, az asszony dideregve fordul felénk, „Mit akarnak?” – kérdezi, és szemembevágódik valahonnan szívfájdítóan ismerős, rettegő, sápadt arca, de mielőtt válaszolhatnék, Gelu üvöltve kezd el, hogy „úgy is elmondasz mindent, vagy ott fogsz megrohadni ahol az urad, az a lator, a Duna csatormánál!” „Hát ott van az uram? – álmétkodik az asszony, és csendesen sírni kezd. – Köszönöm, hogy megmondták, eddig azt se tudtam hol van, évek óta nem kaptam hírt felőle!...” „Pofa súlyba!” – üvölti ideges társam. „Mit akarnak tőlem? – törülgeti szemét az asszony – Öreg vagyok én már magukhoz, tiszt urak, nem gondolják?” „Mindent bevallasz szuka? Milyen összeesküvés folyik itt? Mindent bevallasz, vagy ha nem, szétverem azt a makacs fejedet! – kezdett üvöltöni artikulatlanul Gelu, és feléje rohan. – Mi folyik itt? – kérdezi ordítva – mit tudsz az ördögről? Mért pontosan egy székel faluban jelenik meg az irredenta, horthysta ördög? Miért?” De mielőtt a félelmében remegni kezdő síró asszony válaszolni tudna, váratlanul jelenik meg mellette az a magas fekete köpenyes alak, aki néhány órával ezelőtt a faluban igazított útba, s akitől Gelu (noha ráfogta a pisztolyát, de egy pillanat múlva érthetetlen, és rá egyáltalán nem jellemző módon bocsánatot is kért ezért) saját bevallása szerint már akkor sem látott, de én annál jobban, súg valamit a sírdogáló, megrémült asszonymag magyarul, nem értem ebből a távolságból a szavait, Gelu pisztolyával hadonászva feléjük lép: „Román kenyeret esztek magyar disznók, beszéljétek emberi nyelven!” – üvölti és képtelen vagyok megkérdezni tőle, hogy most látja-e a fekete köpenybe burkolózó, magas, arisztokratikus idegent, mert társam összefüggéstelenül kezd el rikácsolni, „Mindent elmondasz, amit tudsz, te kurva, bevallod még azt is, amit nem tudsz hát mi van itt, összeesküvés? Rebellió? Népfelkelés?” – kitartóan caplat a bokáig érő vízben és sárban, a feltámadó szél a nyakába rázza a faágakról az esőcseppeket, tüsszent és felgyorsul, de furcsa módon nem éri el őket, ahelyett hogy közeledne megmagyarázhatatlanul távolodik, a magas idegen kiterjeszti a kezét, mint egy prédikátor, most olyan, mint egy hatalmas fekete madár, s Gelu megpördülve a tengelye körül végigzuhan a földön, ezen az elátkozott éjszakán immár másodszer, tehetetlenül fetreng a sárban, fel akar állni, de képtelen rá, mászni kezd tehát feléjük, káromkodik, én viszont mozdulni sem tudok a döbbenettől, meredten állok, mintha cipőim egészen egyszerűen beragadtak volna a cuppogó latyakba, Gelu most, utolsó erejét összeszedve, térdre emelkedik, és pisztolyával hadonászva, érthetetlenül hörögve veszi célba az asszonyt, s ekkor különös, megmagyarázhatatlan, varázslatos dolog történik, egy nem is olyan titokban végbemenő csoda szemtanúja leszek doktornő, ez az éltebb, ijedt asszony a férfit utánozva kiterjeszti a kezét, mintha repülni akarna, azután elrugaskodva a földtől, botladozva, lassan, bizonytalanul, de mégiscsak a levegőbe emelkedik –, s amikor én a döbbenettől tátogva, iszonyú erőfeszítéssel emelve föl a lábam egy lépést teszek feléje – repülni kezd! Gelura pillantok, aki a sárban kúszva újra veszettül kezd lövöldözni, s ekkor a fekete köpenyes idegen felénk fordul, mintha csak most venne észre bennünket, figyelmesen néz ránk, egy pillanatra, mintha Drakula pillátlan sötét szemébe merednék, érzem dermesztő vasmarkának szorítását is a karomon, „Te nem akarsz repülni, kisbojtár?” – kérdezi és röhögni kezd, és gúnyos hahotája elnyomja a pisztoly dörrenéseit, s ott kereng az eső áztatta fák között a kertben, miközben a magas, arisztokratikus kinézésű, különös idegen, biccentve fordul meg és eltűnik a kert fái között, én már-már félőrülten a rémülettől, hipnotizáltan meredek a repülő asszonyra, már ott lebeg a kastély felett a levegőben és kitartóan száll

a vörösen vigyorgó hold felé, s amikor Drakulát ellökve, én is előkapom a pisztolyom és lövöldözni kezdek, a repülő nőt próbálva célbavenni, N. tábornok ragadja meg a vállam. Már meg se tudok szólalni, csak egyre a repülő asszony felé mutogatok pisztolyom füstölő csövével és elfulladva magyarázom a döbbenet tábornoknak, hogy „figyelje meg, nincsen árnyéka, nem vet árnyékot, ez nem is szakácsnő, soha nem is volt tanítónő, ez egy bűbajos boszorkány, és ha nem vigyázunk, megront és elbűvöl, és egy egérlyukba tüntet el mindannyiunkat!...” A fák között közben ismét köddé válik az ismeretlen, különös hatalommal bíró, fekete köpenyes alak, de az is lehet, ott marad velem, beköltözik a fejembe, mint Albu ezredes fejébe az az idegen ipse, hogy ne legyen nyugtom többé soha. Igen, doktornő, azon az éjszakán ejtett foglyul, talán végérvényesen Drakula, és azóta nem tudom eldönteni teljes bizonyossággal azt, hogy ki is vagyok valójában?! És be kell ismernem, hogy akkor végképp elszakadt a film, részek járhatnak így italozás közben, egy idő után már nem is tudják mit beszélnek, kivel merre járnak és mit csinálnak, mi több másnap képtelenek visszaemlékezni eme végképp elveszített órákra, fogalmuk sincsen arról, hogy mi is történt velük!... Csakhogy énnekem nyolc teljes hónap törlődik ki doktornő, egyszerűen nem tudom – csak mások elbeszélései, közlendői alapján kezdem bátortalanul rekonstruálni –, hogy mi történt velem ez alatt a nyolc hosszú hónap alatt, mintha átaludtam volna 240 napot!...

Egy bizonyos: én voltam, és mégse én!

Mintha mégiscsak Drakula mása lettem volna. Mintha végképp én lettem volna ő!...

És akkor kezdődtek a szintén nyolc hónapig tartó különös repüléseim is.

Életének erről az elsüllyedő bizarr szakaszáról is beszélnie kell a doktornőnek, lehetett bárhol, Drakula értejt, vagy akkoriban már nem is kellett érte jönnie, mert akkorra már ő lett Drakula? Teljességgel megmagyarázhatatlan, felfoghatatlan módon változva át a sötétség fejedelmévé, és régi énje, Nicolae Spiridon állambiztonsági főhadnagy-énje megszűnt, vagy csak aludt? S miközben kényszerzubbonyban fetregett az elmeegógyintézet vaságyán, ahova beszállították abból a hegyi faluból, ott repült sötét mezők, viharos tengerek, kivilágított városok fölött az áttetszően, mámorítóan tiszta levegőben, s először és talán utoljára zaklatott zátonyra futó, szomorú életében boldog volt. Igen, egy boldog vámpír!

És vadászott!...

Erről mindjárt szót ejt valamivel részletesebben is, most mégcsak annyit, hogy akkor, talán először életében: nem félt! Talán mert nem volt mitől vagy kitől félnie? Drakula is ő volt nyolc teljes hónapra, a sötétség fejedelmévé változott át?... Igen ilyen egyszerű, ilyen egyszerű lett minden.